

DOSAR NR.2684/2/201
(1338/2014)

R O M A N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II- A PENALĂ

SENTINA PENALĂ NR.97/F

Ședința nepublică de la data de 19.05.2016

PREȘEDINTE: LUMINIȚA CRIȘTIU- NINU

GREFIER: DANA PĂUNESCU

**MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALȚA CURTE DE
CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – D.N.A. reprezentat de procuror LIGIA OPREA.**

Pe rol pronunțarea asupra cauzei penale de față, privind pe inculpatele:

BL - pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea 78/2000, rap. la art.297 alin.1 C.pen cu referire la art.309 C.pen, favorizarea făptuitorului, prev. de art.269 alin.1 C.pen și fals intelectual prev. de art.321 al.1 C.pen cu aplic.art.38 alin. 1 și 2 C.pen,

PD - pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea 78/2000, rap. la art.297 alin.1 C.pen cu referire la art.309 C.pen, favorizarea făptuitorului, prev. de art.269 alin.1 C.pen și fals intelectual prev. de art.321 al.1 C.pen cu aplic.art.38 alin. 1 și 2 C.pen,

CV - pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, prev. de art.13² din Legea 78/2000, rap. la art.297 alin.1 C.pen cu referire la art.309 C.pen, favorizarea făptuitorului, prev. de art.269 alin.1 C.pen și fals intelectual prev. de art.321 al.1 C.pen cu aplic.art.38 alin. 1 și 2 C.pen.

CURTEA

Necesitatea disjungerii cauzei cu privire la inculpata CV

Curtea, către finalul cercetării judecătorești a supus dezbaterii părților, necesitatea disjungerii cauzei față de inculpata CV, disjungere cu care au fost în

principiu de acord inculpatele LB și PD și față de care s-au opus Ministerul Public și inculpata CV.

Curtea a apreciat că disjungerea este absolut necesară față de această inculpată, întrucât nu poate pronunța o soluție în cauză, având reprezentarea întregii activități infracționale de care este acuzată, deoarece dosarul în care inculpata este trimisă în judecată pentru luare de mită în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu (nr. 250/36/2014 al Curții de Apel Constanța), cu referire la pronunțarea deciziei penale nr. 381/2012, la data la care s-a finalizat cercetarea judecătorească în prezenta cauză nu era soluționat definitiv, aflându-se în faza de apel, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Infracțiunile de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, favorizarea făptuitorului și fals intelectual, de care este acuzată inculpata în cauza de față se află în concurs cu infracțiunea de luare de mită, care formează obiectul dosarului nr. 250/36/2014 , *concură cu conexitate etiologică*, între infracțiunile din prezenta cauză și infracțiunea de luare de mită, existând *legătura mijloc – scop*, primele fiind comise pentru a înlesni săvârșirea celeilalte.

Or, atâta vreme cât această instanță nu are certitudinea, rezultată dintr-o hotărâre judecătorească definitivă (iar în prezenta cauză deși s-au administrat probe și în ceea ce privește luarea de mită, totuși nu această instanță a fost sesizată cu această infracțiune), că inculpata a comis infracțiunea scop de care este acuzată și neavând alte elemente din care să rezulte, în mod indubitabil, intenția acesteia în a pronunța o hotărâre judecătorească greșită și în a-l favoriza pe condamnatul SD , având în vedere că toate infracțiunile din prezenta cauză sunt infracțiuni care nu pot fi comise decât cu vinovăție sub forma intenției, Curtea apreciază absolut necesară disjungerea cauzei față de această inculpată, în vederea pronunțării unei soluții corecte, legale și fundamentate pe elemente cu un grad ridicat de certitudine.

Fără a dezvolta la acest capitol conținutul infracțiunii de abuz în serviciu, Curtea face totuși precizarea, că, această infracțiune, în cazul magistraților(în acest sens fiind chiar și opiniile Ministerului Public în foarte multe cazuri soluționate, la nivelul unităților de parchet) nu poate consta numai în faptul pronunțării unei soluții, fie ea și greșită. În lipsa unui element exterior care să vicieze procesul cognitiv și deliberativ, să altereze convingerea judecătorului, s-o deturneze de la substanța ei reală, internă, nu poate fi vorba despre comiterea infracțiunii de abuz în serviciu.

Pentru aceste considerente, Curtea a pronunțat o soluție în cauză numai în ceea ce le privește pe celelalte două inculpate, disjungând cauza referitor la inculpata CV.

.....
Așa cum s-a arătat, Direcția Națională Anticorupție a urmat în formularea acuzațiilor, două coordonate de bază:

1. Decizia pronunțată de cele trei inculpate este nelegală, fiind adoptată cu încălcarea legii și a procedurilor dar și netemeinică, deoarece faptele pentru care

inculpatul SD a fost cercetat în procedurile penale succesive nu sunt identice, deci nu putea fi reținută autoritatea de lucru judecat, în raport de soluțiile anterioare.

2.A existat un element exterior care a stat la baza conduitei infracționale și anume darea de către SD și primirea de către inculpata CV a sumei de 630 000 euro, prin mijlocirea martorei denunțatoare DA, la rândul său, inculpata C pretinzând suma respectivă de bani pentru a o împărți cu celelalte două inculpate, colege de complet și împreună cu care a pronunțat decizia 381/2012.

În ceea ce privește acuzațiile referitoare la nelegalitatea și netemeinicia deciziei penale nr. 381/2012:

Preliminar, Curtea face precizarea că potrivit art.16 alin. 2 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, *hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile de atac prevăzute de lege și exercitate conform dispozițiilor legale iar în prezenta cauză, Curtea nu va examina decizia celor trei inculpate în virtutea faptului că a fost investită cu o cale de atac, ci pentru că natura acuzației formulate impune acest examen, obligatoriu pentru soluționarea cauzei.*

În același sens sunt și dispozițiile art. 10 din Legea 303/2004, republicată, privind statutul judecătorilor și procurorilor, potrivit cu care aceștia nu își pot exprima opinia cu privire la procese aflate pe rol dar și dispozițiile art. 18 alin. 2 din Codul Deontologic al magistraților, potrivit cu care judecătorii nu își pot exprima opinia în legătură cu probitatea profesională a colegilor lor.

În acest context, raportat la acuzațiile Ministerului Public referitoare la aspectele de nelegalitate și netemeinicie ale deciziei 381/2012, după examinarea considerentelor acestei decizii, a celorlalte decizii care îl vizează pe SD, a dispozițiilor legale incidente, a jurisprudenței în materie și a doctrinei, **opinia acestei instanțe** este aceea că *decizia pronunțată de cele trei inculpate nu este afectată de vicii de nelegalitate și nu a fost pronunțată cu încălcarea procedurilor, însă, este esențialmente netemeinică*, bazându-se pe argumentul greșit al identității faptelor pentru care a fost cercetat SD în procedurile penale care s-au succedat. Altfel spus, Curtea este de acord cu opinia acuzării că cele trei inculpate au pronunțat o decizie cu *interpretarea greșită a situației de fapt* iar dacă ar fi fost investită cu această cauză, nu ar fi pronunțat această soluție, însă, judecătorii pronunță soluțiile în raport cu propria lor convingere iar raționamentul logico-judiciar al acestora, așa cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura disciplinară în care inculpatele au fost cercetate tot în legătură cu pronunțarea acestei soluții, nu poate face obiectul cenzurii decât în căile legale de atac și nu poate constitui temei pentru tragerea la răspundere a acestora, în lipsa altor elemente exterioare acestui raționament.

Referitor la *viciile de nelegalitate și încălcarea procedurii* în materie, pe care le-a invocat Ministerul Public, în susținerea acuzațiilor, Curtea reține următoarele:

Așa cum s-a susținut și cum rezultă din actele și lucrările cauzei, condamnatul SD, înainte de a fi condamnat definitiv, la pedeapsa de 7 ani închisoare, aplicată prin decizia penală 741/2011 a Curții de Apel București, secția I penală, a fost urmărit și în alte cauze penale, finalizate cu soluții de neîncepere a

urmăririi penale, soluții confirmate de Curtea de Apel Craiova, în procedura plângerii împotriva soluțiilor procurorului, deciziile penale pronunțate fiind deja menționate mai sus și expuse amplu în rechizitoriu.

Opinia potrivit căreia soluțiile procurorului, de neurmărire penală, confirmate prin hotărâri judecătorești definitive, în procedura plângerii reglementate de art. 278¹ C.p.p. de la 1968, nu constituie bază pentru invocarea autorității de lucru judecat în raport de o nouă procedură penală, chiar dacă este împărtășită de o parte dintre practicieni și o serie de doctrinari, nu este o opinie unanimă, în practică fiind împărtășită și opinia contrară iar în opinia prezentei instanțe, nu este susținută de textele de lege, de principiile penale aplicabile și nici de jurisprudența CEDO, putându-se vorbi cel mult, de existența unei practici judiciare neunitare sub acest aspect.

Textele de lege interne care reglementau soluțiile procurorului, de netrimitere în judecată, în vigoare la data când au fost pronunțate acele soluții de neîncepere a urmăririi penale față de SD, erau cele prevăzute de dispozițiile art. 11 Cod procedură penală de la 1968 cu raportare la art. 10 din același cod și art. 228 . Potrivit art. 11 C.p.p. de la 1968, procurorul, atunci când constata existența vreunui dintre cazurile prevăzute de art. 10 C.p.p., dispunea scoaterea de sub urmărire penală, în cazurile prevăzute de art. 10 literele a-e și încetarea urmăririi penale, în cazurile prevăzute de art. 10 literele f-h și j. Totodată, potrivit art. 228 alin. 4 C.p.p. de la 1968, dacă din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute la art. 10, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate cu propunerea de a nu se începe urmărirea penală. Potrivit art. 228 alin. 6¹, împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale se poate face plângere la instanța de judecată, în condițiile art. 278¹ C.p.p.

Examinând cazurile prevăzute de art. 10 C.p.p. de la 1968, care împiedicau punerea în mișcare a acțiunii penale, se constată că cele prevăzute la literele a – e , presupun examinarea faptei cu care a fost investit organul de urmărire penală, a conținutului ei constitutiv, procurorul, în aceste cazuri, dezlegând aspecte legate de faptă și vinovăția celui cercetat. De altfel, examinând rezoluția 83/P/2008, din 13.11.2009, confirmată de instanță prin decizia nr. 1057/2010 a Curții de Apel Craiova, în raport de care s-a susținut că există autoritate de lucru judecat se constată că temeiurile soluției de neîncepere a urmăririi penale au fost cele prevăzute de art.10 litera c C.p.p. de la 1968, respectiv fapta nu a fost săvârșită de SD.

Or, în aceste condiții, atâta vreme cât această rezoluție nu a fost infirmată, fiind de altfel confirmată de instanța de judecată prin hotărâre definitivă și nu au apărut fapte sau împrejurări noi necunoscute de organul de urmărire penală, așa cum prevedeau dispozițiile art. 278¹ alin. 11 C.p.p., decizia instanței penale se bucură de putere de lucru judecat, deoarece a pus capăt, prin hotărâre definitivă, unui conflict de drept penal.

Prin Decizia nr. XVII /2007 pronunțată într-un recurs în interesul legii, s-a stabilit într-adevăr că *revizuirea nu este admisibilă împotriva unei hotărâri*

judecătorești pronunțate în procedura prev. de art. 278¹ C.p.p., însă această decizie se referă la revizuire și nu la alte căi extraordinare de atac, or, în materie de procedură normele sunt de strictă interpretare și aplicare. Rațiunea pentru care Înalta Curte a dat această dezlegare este aceea că hotărârile judecătorești pronunțate în materia plângerilor împotriva soluțiilor procurorului nu conțin o rezolvare a fondului cauzei, în sensul prevăzut de art. 345 C.p.p. de la 1968, mai exact că prin acele hotărâri nu se dispune condamnarea, achitarea sau încetarea procesului penal, în urma unei cercetări judecătorești, întrucât este de esența revizuirii ca hotărârea judecătorească să statueze asupra fondului acuzațiilor. Revizuirea, ca și cale extraordinară de atac este o *cale de atac esențialmente de fapt*, este mijlocul procesual prin care sunt atacate hotărârile judecătorești definitive care conțin *grave erori de fapt* (Ion Neagu, *Tratat de procedură penală*, 1997, p.620) provocând o reexaminare în fapt a cauzei penale (V. Dngoroz, *Explicații teoretice ale Codului de procedură penală*, Vol. VI, p.262)

Finalitatea revizuirii este înlăturarea erorilor judiciare iar funcția procesuală a acesteia constă în aducerea unui material probator nou, necunoscut instanței sau înlesnirea descoperirii unui astfel de material probator, care să permită constatarea erorii judiciare și înlăturarea ei. Înalta Curte de Casație a subliniat în decizia pronunțată că numai la simpla examinare a dispozițiilor art. 394 alin. 2 C.p.p. de la 1968, se poate trage concluzia că hotărârile judecătorești supuse revizuirii trebuie să fie finalizate cu o soluție de condamnare, achitare sau încetare a procesului penal, soluții care în mod evident, nu pot fi pronunțate decât ca urmare a parcurgerii etapei cercetării judecătorești.

Însă, a extinde aplicabilitatea acestei decizii și la alte căi extraordinare de atac, înseamnă a adăuga la lege, ceea ce nu este permis, aceasta cu atât mai mult cu cât în practica judiciară recentă, calea de atac a contestației în anulare a fost admisă chiar și în materia măsurilor preventive.

În ceea ce privește contestația în anulare, fără a face discuții teoretice asupra caracterului controversat al acestei căi de atac extraordinare, cu referire la aspectul dacă prin intermediul ei se repară numai erori de procedură sau și erori de judecată (în mod evident cazurile prevăzute de art. 386 litera c și d din Codul de procedură penală de la 1968, aveau ca finalitate remedierea unor erori de judecată și nu de procedură), vor fi examinate strict încălcările normelor procedurale care au fost considerate de acuzare ca fiind intenționate și abuzive.

Curtea a arătat deja că Decizia XVII/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu avea aplicabilitate în cauza cu care au fost investite inculpatele, fiind adoptată numai pentru dezlegarea problemei de drept vizând admisibilitatea revizuirii.

De asemenea, apreciază că hotărârile judecătorești pronunțate în procedura prev. de art. 278¹ C.p.p., prin care se confirmă o rezoluție de neîncepere a urmăririi penale, împiedică derularea unei noi proceduri vizând aceeași persoană și aceeași faptă (așa cum se va arăta, nu a fost vorba de aceeași faptă, însă în discuție sunt deocamdată numai încălcarea procedurilor), dispozițiile art. 278¹ alin. 11 Cod procedură penală de la 1968 prevăzând în mod expres această interdicție. Potrivit

acestui text de lege „ Persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte și împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul din cazurile prevăzute de art. 10”.

Formularea textului de lege este clară, neechivocă și anume o persoană față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, neîncepere confirmată în instanță, nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă. Chiar și interpretarea potrivit că aceste hotărâri ar avea o autoritate de lucru judecat provizorie, numai până la descoperirea unor fapte sau împrejurări noi, nu împiedică aplicarea principiului non bis in idem, cu consecința urmăririi pentru a doua oară a unei persoane pentru aceeași faptă, căci, într-o atare interpretare, principiul nu s-ar aplica niciodată în cazul dublei urmăririi penale, or nu acesta este sensul legii. Într-o atare interpretare a existenței unei autorități de lucru judecat provizorii, s-ar putea afirma că toate hotărârile definitive se bucură de autoritate de lucru judecat provizorie, deoarece toate pot fi revizuite, exact pentru același considerent pentru care poate fi redeschisă urmărirea penală și anume descoperirea unor fapte sau împrejurări care nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei.

Tot astfel, nu prezintă relevanță nici faptul că soluția de neîncepere a urmăririi penale a fost pronunțată numai în baza unor acte premergătoare, întrucât legiuitorul, incluzând în categoria soluțiilor procurorului care prohibesc o a doua urmărire penală, în cuprinsul dispozițiilor art. 278¹ alin. 11 și pe aceea a neînceperii urmăririi penale, a avut reprezentarea exactă că o atare soluție se pronunță atunci când urmărirea penală nici măcar nu a fost începută, rolul actelor premergătoare fiind tocmai acela de a aduna un minim de informații care să susțină sau să contrazică actul de sesizare al organului de urmărire penală și să formeze convingerea acestui organ că este sau nu cazul de a începe urmărirea penală în cauză.

Există opinii numeroase în doctrina recentă dar și în jurisprudență, în sensul că se bucură de autoritate de lucru judecat și rezoluțiile sau ordonanțele procurorului de neurmărire sau de netrimiteră în judecată, dispuse pentru motive de drept și care sunt confirmate de către judecător în cadrul procedurii prev. de art. 278¹ C. P.p. Această opinie a fost exprimată și în doctrina franceză cu privire la deciziile judecătorului de instrucție și acceptată de către Curtea de Casație franceză.

De asemenea, practica noastră judiciară a statuat că, în raport de dispozițiile art. 278¹ alin. (11) C.proc.pen., rezoluția sau ordonanța prin care procurorul dispune neînceperea urmăririi penale sau scoaterea de sub urmărire penală, în situația în care este atacată cu plângere, potrivit dispozițiilor art. 278¹ C.proc.pen., iar prin hotărâre definitivă se dispune respingerea plângerii, capătă caracter definitiv și împiedică o nouă urmărire și o nouă judecată pentru aceeași faptă și împotriva aceleiași persoane. Instanța supremă a apreciat, de asemenea, că rezoluția Ministerului Public a intrat sub autoritate de lucru judecat, având în vedere că aceasta a fost menținută de către instanțele de judecată în cadrul procedurii prevăzută de art. 278¹ C. Proc. Pen. (în acest sens sunt: decizia penală nr.

354/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sentința penală nr. 9/2012 a Tribunalului Militar Cluj, decizia penală nr. 33/2009 a Tribunalului Vrancea, sentința penală nr. 175/2009 a Curții de Apel Bacău, sentința penală nr. 80/2009 a Curții de Apel Ploiești, decizia penală nr. 270/R/2012 a Curții de Apel Oradea, decizia penală nr. 632/2011 a Curții de Apel Oradea, sentința penală 379/2011a Curții de Apel București-secția I penală și multe altele).

Prin urmare, nu se poate fi vorba despre o nesocotire a normelor de procedură, cu referire la considerarea în mod greșit a hotărârilor judecătorești pronunțate în temeiul art. 278¹ C.p.p., ca având autoritate de lucru judecat, cel mult, putându-se constata că din acest punct de vedere practica judiciară nu este unitară, ceea ce nu este un fapt imputabil inculpatelor.

În ceea ce privește acuzația potrivit căreia, inculpatele au constatat în mod nelegal existența autorității de lucru judecat, deoarece autoritatea de lucru judecat fusese invocată de condamnatul SD și în apel și în recurs și în aceste condiții nu o mai puteau examina, nu este fondată, deoarece această prohibiție este specifică cazului de contestație prevăzut la art. 386 litera c) C.p.p. și nu cazului prev. la art. 386 litera d) C.p.p. Astfel, dispozițiile art. 386 litera c) C.p.p., prevăd cazul de contestație „când instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unei cauze de încetare a procesului penal dintre cele prevăzute de art. 10 alin. 1 literele f-i, cu privire la care existau probe în dosar”, pe când cazul de contestație de la art. 386 litera d) este acela „când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă”, acest caz neimpunând nicio altă condiție suplimentară.

Se poate concepe existența a două hotărâri definitive împotriva aceleiași persoane în diferite situații, putând exista două hotărâri de condamnare, două hotărâri de achitare, dar pe temeiuri diferite, două hotărâri în care prin una se constată vinovăția, prin alta nevinovăția, etc, iar faptul că în cauză, existența celor două hotărâri definitive s-a întemeiat pe nesocotirea autorității de lucru judecat a uneia dintre acestea, nu era de natură să conducă la aplicarea în cauză a procedurii de la litera c), care condiționează admisibilitatea contestației în anulare de nepronunțarea de către instanța de recurs asupra unei cauze de încetare a procesului penal pentru care existau probe la dosar.

Nici aspectul că inculpatele au soluționat direct contestația fără admiterea în principiu, nu reprezintă o încălcare a normelor de procedură, deoarece potrivit art. 391 C.p.p. de la 1968, instanța examinează admisibilitatea în principiu a cererii de contestație numai în cazurile prevăzute de art. 386 literele a)–c) și e) C.p.p.

În esență, Curtea reține că inculpatele nu au încălcat normele de procedură edictate de lege pentru soluționarea contestațiilor în anulare, existând în schimb, în această materie o practică judiciară diferită și o abordare diferită a acestei căi de atac extraordinare.

De altfel, chiar și în situația în care s-ar fi constatat o încălcare a normelor de procedură, acest aspect, prin el însuși nu putea conduce la concluzia că inculpatele au comis faptele penale de care sunt acuzate, în lipsa altor elemente care să contureze o intenție clară de a pronunța o hotărâre prin abuz de funcție și în

scopul favorizării condamnatului SD, însă Curtea face mențiunea că nici Înalta Curte de Casație și Justiție, în procedura disciplinară derulată împotriva inculpatelor, nu a constatat încălcarea normelor de procedură de către inculpate, arătând că nu se poate reține grava neglijență a acestora.

Această instanță consideră însă că hotărârea pronunțată de inculpate este netemeinică, deoarece procedurile anterioare în care a fost cercetat condamnatul SD nu au vizat aceleași fapte în materialitatea lor și în mod special decizia penală nr. 1057/2010 a Curții de Apel Craiova.

Așa cum s-a arătat în mod detaliat în rechizitoriul parchetului și cum rezultă din cuprinsul deciziei penale nr. 1057/2010 a Curții de Apel Craiova, în cauza ce a format obiectul dosarului nr. 83/P/2008 al DNA-Serviciul Teritorial Craiova, DS, RV și DA II au fost cercetați pentru evaziune fiscală, asociere în vederea comiterii de infracțiuni și spălare de bani, prevăzute de art. 9 literele b și c din Legea 241/2005, art. 323 Cod penal de la 1968 și art. 23 din Legea 656/2002, constând în aceea că, SD și alți funcționari din cadrul Cooperativei de Credit Banca Populară Rich Bank, nu au înregistrat în evidența contabilă venituri reprezentând dobânzi și penalități calculate în baza tranzacției de compensare nr. 22/10.01.2001 și cesiunea depozitului în favoarea BDJ SA, conform contractului de cesiune de creanță nr. 23/11.02.2001. Cercetarea faptelor a avut la bază procesul verbal de control nr. 4422/2005 al DGFP Dolj și nota de constatare nr. 1939/20.10.2004 a Autorității Naționale de Control Garda Financiară, din care rezultă faptul că, SC BDJ SA nu a evidențiat în conturi de cheltuieli dobânzile și penalitățile calculate de Cooperativa de Credit RICH Bank în sumă totală de 203 330 798 000 lei și nici nu a înregistrat în contabilitate cesiunea depozitului constituit de Cooperativa de Credit Banca Populară RICH Bank la BIR SA.

Prin rezoluția nr. 83/P/13.11.2009 a DNA –Serviciul Teritorial Craiova, s-a dispus neînceperea urmăririi penale în baza art. 228 al 6 C.p.p. rap. La art. 10 literele c, d și g C.p.p. pentru infracțiunile prev. de art. 9 literele b și c din Legea 241/2005, art. 323 Cod penal și art. 23 din Legea 656/2002. În esență, s-a reținut prin această rezoluție că, acționarul SC BDJ SA Craiova, parte în tranzacția de compensare a fost ȘD și nu SD iar semnatarul tranzacției de compensare nr. 22/2001 este DA II, decedat la 28.03.2001. S-a mai reținut că nefiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală, ca infracțiune de bază, nu pot fi reținute nici infracțiunile de spălare de bani și asociere în vederea comiterii de infracțiuni.

Prin ordonanța din 27 aprilie 2009, procurorul ierarhic superior a infirmat rezoluția de mai sus și a dispus reluarea cercetărilor, în urma reluării cercetărilor fiind adoptată rezoluția din 13.11.2009 prin care s-au schimbat parțial temeiurile de neîncepere a urmăririi penale, în sensul că față de SD s-a dispus neînceperea urmăririi penale în baza art. 10 litera c C.p.p.

Prin sentința penală nr. 132/22 martie 2010 a Tribunalului Dolj a fost admisă plângerea formulată de ANAF Dolj, în sensul că a fost schimbat temeiul neînceperii urmăririi penale față de SD și RV, pentru SD, în acela prev. de art. 10 litera g sub aspectul infracțiunii de evaziune fiscală pentru intervenirea prescripției și în acela prev. de art. 10 litera d C.p.p. pentru infracțiunile prev. de art. 323 C.p. și art.

23 din Legea 656/2002; pentru RV, în acela prev. de art. 10 litera g, în ceea ce privește infracțiunea de evaziune fiscală și în acela prev. de art. 10 litera d, în ceea ce privește infracțiunile prev. de art. 323 C.p. și art. 23 din Legea 656/2002.

Tribunalul Dolj a reținut că obiectul infracțiunii de evaziune fiscală îl constituie acela că, BDJ SA a realizat disponibil din credite și creanțe BIR, pe care le-a anulat prin tranzacția de compensare și a transferat în drept veniturile către Cooperativa de Credit Banca Populară Rich Bank, cedate mai departe conform circuitului arătat iar cercetările se referă la faptul că, Cooperativa de Credit Banca Populară nu a înregistrat în evidența financiar contabilă veniturile financiare reprezentând dobânzi și penalități calculate în baza tranzacției de compensare nr. 22/2001, în sumă totală de 203 330 798 000 lei, precum și neînregistrarea în evidența financiar contabilă a cesiunii depozitului în favoarea SC BDJ SA, conform contractului de cesiune 23/11.02.2001, acesta din urmă fiind semnat fără dubiu de SD și RV, pentru cele două societăți, în sumă de 11 800 000 000 lei. În urma controalelor efectuate s-a stabilit un impozit pe profit sustras de 50 832 699 5000 lei iar pentru neachitarea la scadență curg obligațiile fiscale accesorii. Circuitul de realizare a infracțiunii de spălare de bani este amplu descris în procesul verbal din 4.08.2005 al ANAF.

Ca urmare, Tribunalul a reținut că temeiurile în baza cărora s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de SD și RV nu sunt corecte, deoarece probele administrate dovedesc implicarea celor doi iar în drept, fapta de neevidențiere a veniturilor realizate în actele contabile ori de a înregistra cheltuieli care nu au la bază operațiuni reale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 13 din Legea 87/1994, în vigoare la data comiterii faptelor, însă a constatat că pentru această faptă a intervenit prescripția răspunderii penale, termenul special de prescripție împlinindu-se în octombrie 2008, astfel încât nu se impune restituirea cauzei la procuror în vederea reluării cercetărilor.

În ceea ce privește infracțiunea de spălare de bani, având în vedere că la data comiterii faptelor, 1999-2001, nu era în vigoare Legea 656/2002 ci Legea 21/1999, lege care prevedea în mod expres infracțiunile premisă, între care și infracțiunea de evaziune fiscală, temeiul pentru neînceperea urmăririi penale pentru această faptă este cel prev. de art. 10 litera d C.p.p. Pentru aceleași argumente s-a apreciat că este incident același temei și pentru infracțiunea prev. de art. 323 Cod penal.

Recursurile declarate de Direcția Națională Anticorupție și SD împotriva acestei sentințe au fost admise în sensul că a fost respinsă plângerea formulată de ANAF împotriva rezoluției nr. 83/P/2008 din 13.11.2009, rezoluție pe care a menținut-o.

Curtea de Apel Craiova a reținut că temeiurile inițiale stabilite de procuror, în rezoluția 83/P/2008 din 13.11.2009 sunt corecte, deoarece procurorul a reținut o situație de fapt în acord cu probele administrate în cauză.

Așadar, față de cele mai sus arătate, faptele cercetate în cauza de mai sus nu sunt aceleași cu fapta pentru care DS a fost trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 61/P/2002, aceasta fiind complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra

intereselor persoanelor, prevăzută de art. 26 rap. la art. 246 combinat cu art. 248¹ cod penal de la 1968, cu aplicarea art. 41 alin. 2 rap. la art. 258 Cod penal de la 1968, faptă constând în aceea că, în perioada iulie 1999-februarie 2000, Banca Internațională a Religiiilor, prin nouă sucursale a cesionat creanțe de 10 678 612,4 lei, unui grup de 11 firme și a acordat credite pe termen scurt sub formă de linii de credit, cu încălcarea prevederilor Legii 58/1998 și a normelor de creditare, beneficiar al acestor operațiuni ilegale fiind SD, asociat/administrator al firmelor din grup.

Nu există identitate nu doar de încadrare juridică între aceste fapte dar nici de acte materiale, interpretarea situației faptice de către inculpate fiind, în opinia acestei instanțe una evident eronată.

Aceeași este situația și în ceea ce privește celelalte două hotărâri judecătorești pronunțate în procedura prev. de art. 278¹ C.p.p față de SD, respectiv, decizia penală nr. 683/2009 a Curții de Apel Craiova și decizia penală nr. 292/2010 a Curții de Apel Craiova.

.....
Ca urmare, Curtea constată că actele materiale cercetate în cauzele de mai sus nu sunt aceleași cu actele materiale pentru care inculpatul SD a fost condamnat la pedeapsa de 7 ani închisoare.

Concluzionând, potrivit propriei convingeri, Curtea constată că soluția pronunțată în contestația în anulare cu care au fost investite cele trei inculpate este una greșită.

Însă, chiar așa stând lucrurile, faptul pronunțării unei soluții greșite nu reprezintă un abuz în funcție și nu poate constitui temei al răspunderii penale, aceasta cu atât mai mult cu cât, așa cum se va arăta în continuare, nu a constituit nici măcar temei al răspunderii disciplinare.

Prin hotărârea nr. 15/J/4 decembrie 2012, Consiliul Superior al Magistraturii-Secția pentru judecători a respins acțiunea disciplinară exercitată împotriva inculpatelor ca fiind neîntemeiată, cu opinia separată a trei judecători, potrivit acestei opinii separate, cele trei judecătore nesocotind în mod grav normele de procedură care reglementează contestația în anulare și pe care au transformat-o într-o cale ordinară de atac, prin reanalizarea unei excepții care a făcut obiectul judecății în fond, abaterea disciplinară săvârșită fiind aceea a exercitării funcției cu gravă neglijență, prin încălcarea din culpă, în mod grav, neîndoilonic și nescuzabil a normelor de drept procesual.

În opinie majoritară, Secția pentru judecători a reținut că, legiuitorul a instituit un remediu procesual prin care partea interesată poate obține restabilirea legalității încălcate prin nesocotirea principiului *non bis in idem* iar legiuitorul nu a condiționat admisibilitatea contestației în anulare întemeiate pe art. 386 litera d C.p.p. de împrejurarea că, în căile ordinare de atac să nu se fi discutat ori invocat încălcarea dispozițiilor referitoare la autoritatea de lucru judecat și nici nu a reglementat expres imposibilitatea analizării în cadrul acestei căi de atac a unor aspecte ce au făcut obiectul judecății în ciclul procesual ordinar.

S-a reținut că motivarea deciziei penale pe care au pronunțat-o este amplă și argumentată, cele trei judecătore, în interpretarea normelor de drept procesual reținând că în cauză a fost încălcat principiul *non bis in idem*. S-a reținut în acest context că interpretarea normei de drept procesual nu poate constitui un element al abaterii disciplinare imputate deoarece aceasta constituie, în realitate, o modalitate de aplicare a legii, exclusă a fi supusă controlului administrativ, atâta vreme cât interpretarea este rațională, argumentată și rezonabilă.

Secția pentru judecători a reținut că cele trei judecătore nu au exercitat un control judiciar asupra deciziei penale nr. 741/4 aprilie 2011 a Curții de Apel București ci, în cadrul respectării normei procesuale au analizat modalitatea în care condamnatul a fost cercetat în două proceduri penale. Secția a mai reținut că nu își însușește susținerile Inspecției Judiciare referitoare la modalitatea concretă de soluționare a cauzei și la temeinicia soluției adoptate, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței, a cărei soluție poate fi cenzurată doar în căile de atac și nu poate face obiectul acțiunii disciplinare. În caz contrar s-ar nesocoti principiul independenței judecătorilor reflectat de art. 124 alin. 3 din Constituția României iar pe de altă parte s-ar încălca dispoziția constituțională potrivit căreia hotărârile judecătorești sunt supuse numai controlului judiciar.

Secția pentru judecători a mai reținut și faptul că, interpretarea probelor, interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale, în măsura în care sunt susținute de argumente juridice, logice, sunt de esența actului de judecată, fiind excluse controlului administrativ asupra acestora. De asemenea, nici forma de vinovăție cerută de lege pentru a se constata existența abaterii disciplinare nu se regăsește în cauză, deoarece cele trei judecătore nu au acționat cu gravă neglijență.

Înalta Curte de Casație și Justiție-completul de 5 judecători, prin decizia civilă nr. 435/25 noiembrie 2013, a respins recursul declarat de Inspecția Judiciară împotriva hotărârii Secției pentru judecători. În adoptarea acestei hotărâri, instanța supremă a reținut în esență, următoarele:

Legislația muncii, practica și doctrina în materia răspunderii disciplinare au stabilit unanim că abaterea disciplinară reprezintă acea încălcare, cu vinovăție a obligațiilor de serviciu sau a normelor de comportament la serviciu, constând într-o acțiune sau omisiune, săvârșită de către o persoană, subiect al unui raport de muncă.

În ceea ce privește răspunderea disciplinară a judecătorilor, aceasta este una specială și derivă din statutul profesional distinct al acestora, angajarea răspunderii disciplinare fiind supusă îndeplinirii cumulative a condițiilor referitoare la faptă, vinovăție și legătura de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs iar în ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie constatată în mod cert, pe baza probatoriului. Referitor la abaterea disciplinară constând în nesocotirea din culpă a normelor de drept material sau procesual, statutul profesional specific, în contextul rigorilor intrinseci ale statului de drept, impune a se face distincție între interpretarea și aplicarea normelor de drept substanțial sau procedural la situația de fapt dedusă în concret judecății și nesocotirea normelor de drept substanțial sau procedural care, deși incidente, nu au format obiectul analizei magistratului, pe de altă parte.

Înalta Curte a reținut că în mod corect Secția pentru judecători a apreciat că nu se poate stabili în cauză existența unei nesocotiri sub forma gravei neglijențe, a normelor de drept invocate și că titularul acțiunii disciplinare pune în discuție însuși modul de interpretare și aplicare a unei norme de drept de către judecători și raționamentul logico-judiciar al acestora, aspecte care nu pot forma obiectul unor verificări disciplinare.

Exercitarea unui control asupra legalității sau temeiniciei contestației în anulare ce a constituit obiectul cauzei penale respective și prin urmare asupra legalității și temeiniciei deciziei pronunțate nu este posibilă în cadrul procedurii reglementate de dispozițiile art. 45 și următoarele din Legea 317/2004, republicată, respectarea principiului independenței judecătorului reglementat de art. 124 alin. 3 din Constituția României și de art. 2 alin. 3 din Legea 303/2004, excluzând această analiză în cadrul procedurii disciplinare, o asemenea verificare constituind prerogativa exclusivă a instanței de judecată pe calea controlului judiciar. Analiza presupune exercitarea unor prerogative jurisdicționale care includ în mod necesar capacitatea de a decide pe baza unor norme de drept și în cadrul unei proceduri organizate, asupra unei situații de fapt și de drept care intră în competența sa, cu respectarea principiului statului de drept inerent sistemului Convenției europene a drepturilor omului și protocoalelor sale adiționale.

Ceea ce angajează răspunderea disciplinară a magistraților sunt abaterile de la îndatoririle de serviciu sau faptele care afectează prestigiul justiției și în raport de aceasta, modul concret de aplicare a normelor de drept material sau procesual, în procesul interpretării și aplicării legii nu poate constitui nici abatere de la îndatoririle de serviciu și nici o faptă care afectează prestigiul justiției.

Potrivit art. 1 din Carta Universală a Judecătorului, independența judecătorului este indispensabilă unei justiții imparțiale, în conformitate cu legea. Aceste două noțiuni sunt indivizibile. Toate instituțiile și autoritățile, naționale și internaționale trebuie să respecte, protejeze și să apere această independență.

Înalta Curte a reținut că nici motivele reținute în opinia minoritară nu prezintă relevanță, nefiind de natură să atragă pronunțarea unei alte soluții.

Ca urmare, având în vedere și argumentele prezentate de Înalta Curte de Casație și Justiție, în decizia pronunțată asupra acțiunii disciplinare exercitate împotriva inculpatelor, Curtea constată că modul de aplicare a legii și interpretare a probelor de către inculpate, în cauza penală cu care au fost investite, raționamentul logico-judiciar al acestora nu poate constitui temei al unei răspunderi penale, în lipsa altor elemente care să altereze acest raționament și care să demonstreze în mod neechivoc, că, legea a fost aplicată greșit în mod intenționat, în vederea favorizării condamnatului SD.

2. *În ceea ce privește acuzația că a existat un element exterior care a stat la baza conduitei infracționale și anume darea de către SD și primirea de către inculpata CV a sumei de 630 000 euro, prin mijlocirea martorei denunțătoare DA la rândul său, inculpata C. pretinzând suma respectivă de bani pentru a o împărți cu*

celelalte două inculpate, colege de complet și împreună cu care a pronunțat decizia 381/2012, Curtea, în urma examinării probelor administrate în cauză, constată următoarele:

Inculpatele BL și PD nu sunt trimise în această cauză pentru luare de mită, prin rechizitoriul întocmit, nr. 51/P/15 aprilie 2014, fiind disjunsă cauza față de cele două inculpate pentru infracțiunea de luare de mită.

Curtea, pe parcursul cercetării judecătorești a făcut demersuri pentru a cunoaște stadiul în care se află cercetările în cauza disjunsă, în ultimele relații comunicate, înainte de finalizarea cercetării judecătorești în această cauză, Ministerul Public învederând instanței faptul că se efectuează în continuare cercetări față de cele două inculpate.

.....
În aceste condiții, Curtea este nevoită să examineze eventuala primire de către inculpatele PD și BL a unor sume de bani de la inculpa CV, din suma totală de 630 000 euro, chiar în condițiile în care instanța nu a fost investită cu această infracțiune, însă, în actul de inculpare din prezenta cauză se invocă primirea unor sume de bani de către cele două inculpate, ca argument în sprijinul relei credințe și a exercitării abuzive a funcției.

În continuare, Curtea va prezenta succint principalele declarații date de martorii audiați în această cauză, cu relevanță din punct de vedere al acuzațiilor formulate, dar și aspectele care rezultă din convorbirile purtate și înregistrate în mediu ambiental, *probele din această cauză nefiind sub nicio formă în măsură să ofere indicii rezonabile* privind mituirea inculpatelor BL și PD de către condamnatul SD, prin intermediul inculpatei CV, așa cum s-a susținut.

.....
Din examinarea tuturor acestor declarații, Curtea reține, în esență :

Există o multitudine de aspecte declarate în mod contradictoriu, precum:

.....
Față de cele mai sus menționate, având în vedere că *unica sursă* a informațiilor în acest dosar este martora DA, ale cărei declarații, în mod obiectiv și rezonabil trebuie să fie privite cu serioase rezerve, mai ales în măsura în care nu se coroborează cu alte probe și mai ales cu probe cu o altfel de valoare probatorie, Curtea nu poate avea în vedere relatările martorei, preluate și de ceilalți martori, cu privire la sumele de bani care ar fi ajuns în posesia judecătoarelor B și P și cu privire la semnele oferite de aceste judecătoare, ca garanții ale unei soluții favorabile.

Nici înregistrările discuțiilor purtate în mediu ambiental nu sunt de natură să demonstreze implicarea celor două judecătoare în săvârșirea unui act de justiție abuziv și interesat.

Dintre toate convorbirile înregistrate în mediu ambiental, numai două dintre acestea le vizează în mod indirect pe cele două inculpate

Curtea reține că aceste două convorbiri nu au demonstrat sub nicio formă implicarea celor două judecătore, fiind inițiate cu scopul de a obține mărturisiri, dar neavând acest rezultat și fiind contrazise de celelalte probe administrate.

.....
Nici împrejurarea că cele trei inculpate ar fi lucrat toate trei la motivare nu este de natură să demonstreze o anumită conivență infracțională deoarece, așa cum a rezultat din probe, imediat după pronunțarea deciziei au fost prezente în spațiul public acuzații și suspiciuni la adresa acestora și a fost declanșată și procedura disciplinară și în aceste condiții era firesc să acorde atenție motivării. Chiar și soluția în sine, de o incidență rară în practica judiciară necesita o preocupare sporită firească din punct de vedere al argumentării.

În fine, Curtea reține că, în primă instanță, Curtea de Apel Constanța, prin sentința penală nr. 3/P/26 martie 2015 a condamnat-o pe inculpata CV pentru infracțiunea de luare de mită, reținând primirea de către aceasta, de la condamnatul SD, prin intermediul martorei DA, a sumei de 120 000 de euro. Astfel, chiar și în raport de această soluție pronunțată în primă instanță, nu pot suzista indicii ale primirii de către celelalte două inculpate a unor sume de câte 200 000 euro.

Prin urmare, Curtea, față de probele administrate și examinate în precedent, nu are niciun element pe care să își fundamenteze o convingere fermă asupra faptului că judecătorele BL și PD ar fi săvârșit cu știință un act de justiție abuziv, din interes material.

Potrivit dispozițiilor art. 13² din Legea 78/2000 în varianta anterioară modificării prin Legea 187/2012, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infracțiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.

Potrivit dispozițiilor din art. 13² din Legea 78/2000, astfel cum a fost modificată prin Legea 187/2012, în cazul infracțiunilor de serviciu sau de [uzurpare](#) a funcției, dacă funcționarul [public](#) a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

Potrivit art. 297 Cod penal, abuz în serviciu este fapta funcționarului public care nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă sau o vătămare a drepturilor și intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice.

Deși actualul Cod penal a eliminat sintagma „cu știință”, aceasta nu înseamnă că legiuitorul a acceptat comiterea infracțiunii cu orice formă de vinovăție, deoarece, a incriminat separat neglijența în serviciu, în dispozițiile art. 298 Cod penal, ca infracțiune săvârșită din culpă, din interpretarea sistematică a normelor codului rezultând că abuzul în serviciu a rămas în continuare o infracțiune de intenție, însăși noțiune de *abuz* semnificând reaua-credință.

Referitor la calitatea judecătorilor de subiecți activi ai infracțiunii de abuz în serviciu, este mai presus de orice îndoială că pot avea această calitate și pot răspunde pentru această infracțiune în condițiile legii. Judecătorii exercită o funcție

publică, în condițiile art. 175 litera a din Codul penal iar justiția este un serviciu public.

Potrivit art. 94 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, judecătorii răspund civil, disciplinar și penal, în condițiile legii.

În mod evident că aceștia nu beneficiază de imunitate pentru faptele comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu, putând fi subiecți activi ai infracțiunii de abuz în serviciu, atunci când cu rea credință realizează un act de justiție defectuos, cu încălcarea legii. Însă, nu orice act de justiție defectuos reprezintă premisa infracțiunii de abuz în serviciu, căci în aceste condiții, s-ar afecta în mod grav independența judecătorilor, separarea puterilor în stat, principiul pronunțării hotărârilor judecătorești în conformitate cu legea și potrivit propriei conștiințe a judecătorului. Așa cum deja s-a arătat în cuprinsul acestor considerente, modul de interpretare a probelor, de aplicare a legii la cazul concret reprezintă raționamentul judiciar și acest raționament nu poate face obiectul cenzurii decât în căile legale de atac.

Conform art. 124 alin. 3 din Constituție și art. 16 alin. 2 din Legea 304/2004, privind organizarea judiciară, judecătorii sunt independenți și se supun numai legii iar hotărârile judecătorești pot fi desființate sau modificate numai în căile legale de atac. Potrivit art. 1 alin. 1 din Carta Universală a judecătorului, independența acestuia este indispensabilă unei justiții imparțiale și toate instituțiile și autoritățile naționale sau internaționale trebuie să respecte, să protejeze și să apere această independență.

Potrivit art. 16 din Recomandarea Comitetului de Miniștri a Consiliului Europei, deciziile judecătorilor nu pot face obiectul vreunei reanalizări, în afara procedurilor de atac.

În jurisprudența europeană s-a reținut că hotărârile judecătorești atât în privința dispozitivului cât și a considerentelor nu pot fi criticate decât prin intermediul căilor de atac, astfel încât o hotărâre judecătorească nu poate fi considerată prin ea însăși o infracțiune-Decizia din 09.12.1981 a Curții de Casație din Franța.

Și doctrina și jurisprudența din România sunt în același sens. Astfel, în doctrină s-a exprimat opinia potrivit căreia hotărârile judecătorești, respectiv actele cu caracter jurisdicțional ale judecătorilor nu pot fi considerate elementele constitutive ale unei infracțiuni –A. Boar – „Judecătorul-putere și răspundere”-Dreptul nr. 1/1998 și C Alexe- „ Răspunderea judecătorilor, garanție a independenței justiției”-Pandectele române, nr. 1/2004.

Înalta Curte de Casație și Justiție-completul de 9 judecători, prin decizia 146/2006 a statuat că, o hotărâre judecătorească în sine, nu poate constitui temei al angajării răspunderii penale și că și în ipoteza în care o soluție ar fi rezultatul interpretării eronate de către magistrat a probelor administrate în cauză sau a unor norme de drept substanțial sau procedural, pentru a se reține în sarcina magistratului comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, este necesar să se dovedească faptul că acesta a acționat cu intenția de a prejudicia una dintre părți.

Potrivit deciziei nr. 3126/6 octombrie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, „*instanțele judecătorești sunt suverane în a aprecia atât probatoriul administrat în cauzele cu care sunt investite cât și textele de lege aplicabile, dându-le*

interpretarea pe care o consideră corespunzătoare iar pronunțarea unor soluții de către procurori, în urma efectuării activității specifice de cercetare penală și potrivit convingerilor proprii, nu poate fi echivalată cu exercitarea abuzivă a atribuțiilor ce le revin potrivit legii, astfel încât nu pot constitui, prin ele însele, temei pentru reținerea unor infracțiuni de abuz în serviciu sau neglijență în serviciu. De altfel, verificarea și stabilirea legalității și temeiniciei unei hotărâri judecătorești sunt de competența exclusivă a instanțelor superioare de control judiciar și nu pot fi cenzurate de organul de urmărire penală, neputând constitui obiect de cercetare penală”.

Prin sentința penală nr. 157/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a stabilit că „*în ce privește activitatea magistraților, atribuțiile lor de serviciu se circumscriu soluționării cauzelor cu care sunt investiți, respectiv interpretării și aplicării dispozițiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanțial și ale celui procedural, eventualele erori apărute în acest proces de interpretare și aplicare a legii neechivalând cu o exercitare abuzivă a atribuțiilor de serviciu, în sensul legii penale, ele putând fi îndreptate în urma exercitării căilor de atac prevăzute de lege în fiecare caz în parte, aceasta fiind de altfel și justificarea existenței lor. (...) Instanțele și parchetele sunt suverane în a aprecia atât probatoriul administrat în cauză cât și textele de lege care sunt aplicabile, dându-le interpretarea pe care o consideră corespunzătoare iar soluțiile pronunțate de acestea nu pot conduce prin ele însele la reținerea unor infracțiuni de abuz în serviciu; răspunderea penală a magistraților poate fi pusă în discuție numai în situațiile în care aceștia și-au exercitat funcția cu rea-credință, au cunoscut caracterul vădit abuziv al acțiunilor lor, urmărind sau acceptând vătămarea intereselor legale ale unei persoane.”*

În sensul menționat sunt și rezoluția nr. 2619/845/II/2/5.04.2011 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rezoluția nr. 151/II/2/2014 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rezoluția nr. 619/II-2/2012 a Direcției Naționale Anticorupție, rezoluția nr. 1604/C/2012 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și multe altele.

În cauză, din probele administrate nu a rezultat că în procesul de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, în acord cu principiile dreptului substanțial și procedural, inculpatele și-au exercitat abuziv atribuțiile de serviciu, în scopul vătămării intereselor legale ale vreuneia din părți, neputând fi reținută reaua-credință a acestora la realizarea actului de justiție. Reaua-credință presupune distorsionarea conștiinței a dreptului, aplicarea greșită a legii cu știință, pronunțarea unei soluții nelegale în mod conștient. Simpla pronunțare a unei hotărâri greșite nu este prin ea însăși un act abuziv, în lipsa relei credințe, acea hotărâre rămânând în sfera erorilor de judecată, prezente și în activitatea de judecată ca în orice alt domeniu profesional. Cum reaua –credință nu se prezumă, ci trebuie dovedită și întrucât din probe nu a rezultat că inculpatele au realizat un act de justiție defectuos, cu intenția de a vătăma interesele legitime ale unei persoane, Curtea urmează să constate că fapta de care sunt acuzate inculpatele, în conținutul ei concret, nu este prevăzută de legea penală.

În ceea ce privește *infracțiunea de favorizare a făptuitorului*, s-a menționat în actul de inculpare, că, aceasta a constat în aceea că, pronunțarea de către cele

trei inculpate a deciziei penale nr. 381/2012, prin care a fost anulată condamnarea definitivă de 7 ani închisoare suferită de numitul SD, a constituit un ajutor pentru acesta din urmă, în sensul de a nu mai executa pedeapsa de 7 ani închisoare, aplicată prin decizia definitivă 741/R/4.04.2011 și de a nu mai plăti despăgubirile civile la care fusese obligat.

Infracțiunea de favorizare a făptuitorului este reclamată de acuzare a fi fost comisă în concurs ideal cu infracțiunea de abuz în serviciu, deoarece ambele au la bază același element material și anume pronunțarea deciziei nr. 381/2012 însă, din cauza urmărilor pe care le-au produs, realizează conținutul a două infracțiuni, atât abuz în serviciu cât și favorizarea făptuitorului.

Infracțiunea de favorizare a făptuitorului, așa cum prevăd dispozițiile art. 269 alin. 1 Cod penal, constă în ajutorul dat făptuitorului, *în scopul* împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate.

În prezenta cauză se susține că inculpatele, prin pronunțarea deciziei 381/2012, au ajutat pe condamnatul SD să nu mai execute pedeapsa de 7 ani închisoare și l-au exonerat de obligațiile civile stabilite prin decizia de condamnare.

Curtea menționează în prealabil faptul că, în condițiile în care parchetul a apreciat că legea nouă este cea favorabilă inculpatelor, în aceste condiții, în conținutul constitutiv al infracțiunii nu mai trebuia reținută și *favorizarea reală* a inculpatului- ajutorul dat pentru păstrarea produsului infracțiunii, deoarece dispozițiile noului cod incriminează numai *favorizarea personală*- ajutorul dat pentru a împiedica sau îngreuna cercetările într-o cauză penală, pentru a îngreuna tragerea la răspundere penală sau executarea unei pedepse.

Curtea menționează și faptul că, această infracțiune este una esențialmente de intenție și calificată prin scop-în cauză scopul fiind acela de a zădărnici executarea pedepsei de 7 ani închisoare de către SD. Prin urmare, în cazul acestei infracțiuni, inculpatul, prin acțiunea sa urmărește sau acceptă să creeze o stare de pericol pentru îndeplinirea justiției, prin ajutorul dat făptuitorului în una din variantele alternative prevăzute de lege.

Acțiunea inculpatelor de a interpreta probele și a aplica legea la cazul concret pe care l-au avut spre soluționare, de a realiza actul de justiție, potrivit cu propria lor convingere, atâta vreme cât nu s-a dovedit prin probe certe, mai presus de orice îndoială, că au acționat cu încălcarea legii și au adoptat un raționament eronat, cu știință, nu poate fi calificată drept ajutor intenționat, premeditat dat condamnatului SD și nu a avut drept urmare crearea unei stări de pericol pentru îndeplinirea justiției, atâta vreme cât această instanță prezumă buna credință a inculpatelor, prezumție ce nu a fost răsturnată prin probe solide, neîndoielnice.

Fără a relua argumentele expuse anterior și care sunt valabile și în cazul acestei infracțiuni, Curtea constată că așa cum se pretinde că a fost realizată *favorizarea făptuitorului* SD, prin anularea mandatului de executare a închisorii, aceasta nu este decât o *consecință a îndeplinirii unui act de justiție nedovedit fraudulos, acțiunea inculpatelor legată de îndeplinirea acestui act nefiind prevăzută de legea penală.*

În ceea ce privește infracțiunea de *fals intelectual*, s-a reținut în actul de acuzare că, această infracțiune constă în aceea că, inculpatele au atestat în mod nereal în conținutul hotărârii judecătorești pe care au pronunțat-o, cu ocazia redactării, că dosarele în care a fost cercetat succesiv SD vizează aceleași fapte, au la bază aceeași sesizare, vizează aceleași părți, același prejudiciu, aceeași parte civilă-Banca Internațională a Religiilor, întrucât au avut la dispoziție toate documentele din care rezulta contrariul. Totodată, infracțiunea a fost comisă nu doar prin inserarea în conținutul documentului oficial a unor date eronate, false, ci și prin omisiunea de a insera unele date și împrejurări, prin preluarea trunchiată a conținutului soluțiilor de neîncepere a urmăririi penale și a hotărârilor judecătorești pronunțate în legătură cu aceste soluții.

Infracțiunea de fals intelectual are menirea de a proteja încrederea publică de care trebuie să se bucure înscrisurile întocmite de funcționarii statutului în exercitarea atribuțiilor acestora, prezumându-se că aceste înscrisuri reflectă adevărul.

Hotărârile judecătorești, indiscutabil sunt acte oficiale emanând de la o autoritate publică, autoritatea judecătorească. Conținutul hotărârilor judecătorești, așa numitele "considerente" nu pot fi însă separate de soluția adoptată, ele având numai rolul de a explica, de a argumenta formarea convingerii instanței, de a expune raționamentul care a condus la pronunțarea soluției. Actul deliberării și actul argumentării constituie un tot unitar, reprezintă realizarea actului de justiție într-o cauză anume, iar faptul că se produc la momente diferite nu înseamnă divizarea actului de justiție și deci multiplicarea răspunderii penale pentru eventualitatea că un judecător ar săvârși un act de justiție prin abuz de putere. În ipoteza în care un judecător adoptă rezoluția infracțională de a săvârși un act de justiție abuziv, cu rea-credință, această rezoluție este executată în momentul pronunțării soluției, ca finalitate a actului abuziv, considerentele redactate ulterior fiind parte componentă a aceleiași activități infracționale. Considerentele nu produc efecte prin ele însele, separat de soluția menționată în dispozitiv și fac corp comun cu aceasta. Or, actul oficial, pentru a fi în prezența infracțiunii de fals, trebuie să aibă capacitatea de a produce efecte juridice, capacitate pe care considerentele nu o au singure, fără dispozitiv.

Contrafacerea adevărului, prin interpretarea voit greșită a situației de fapt și a legii a fost descrisă în actul de inculpare și ca element constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, elementele materiale ale celor două infracțiuni suprapunându-se. Toate referirile actului de acuzare la infracțiunea de abuz în serviciu se raportează tot la considerente iar în lipsa acestora soluția nu putea fi criticată de organul de urmărire penală și calificată ca fiind abuzivă.

Așa cum instanța deja a arătat, menționarea de către inculpate, în hotărârea pronunțată a faptului că cercetările penale succesive privind pe SD, au vizat aceleași fapte în materialitatea lor, este una greșită, dar, această menționare nu reprezintă decât *transpunerea scriptică* a raționamentului, fie el și greșit, însă nedovedit intenționat, alterat.

Pentru aceste considerente, Curtea constată că nici această faptă , în conținutul ei concret, nu este prevăzută de legea penală.

Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la art. 16 alin. 1 litera b, teza I, C.p.p., va achita pe inculpatele BL și PD pentru toate infracțiunile pentru care au fost trimise în judecată, acestea , în conținutul lor concret nefiind prevăzute de legea penală.

Față de soluția pronunțată pe latura penală a cauzei și având în vedere că în cauză Banca Internațională a Religiiilor, prin lichidator judiciar s-a constituit parte civilă în cauză, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. 5 C.p.p., instanța va lăsa nesoluționată acțiunea civilă față de cele două inculpate.

Totodată, având în vedere că prin ordonanțele nr. 51/P/2012 din 31.03.2014 ale Direcției Naționale Anticorupție s-au instituit măsuri asiguratorii asupra bunurilor mobile și imobile ale inculpatelor, în raport de dispozițiile art. 397 alin. 5 C.p.p. și față de faptul că acțiunea civilă a rămas nesoluționată, instanța va menține măsurile asiguratorii.

Așa cum deja s-a menționat în cuprinsul acestor considerente, Curtea a apreciat că se impune disjungerea cauzei în ceea ce o privește pe inculpata CV pe ambele laturi ale procesului, motiv pentru care potrivit dispozițiilor art. 46 C.p.p., va dispune ca atare.

Potrivit dispozițiilor art. 275 alin. 3 C.p.p., cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea prezentei cauze rămân în sarcina statului.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

• HOTĂRĂȘTE:

În baza dispozițiilor art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la dispozițiile art. 16 alin. 1 litera b) , teza I C.p.p., **achită** pe inculpata **BL**, pentru infracțiunile de **abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit** , prevăzută de art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 309 Cod penal, **favorizarea făptuitorului**, prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal și **fals intelectual**, prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal.

În baza dispozițiilor art. 396 alin. 5 C.p.p. rap. la dispozițiile art. 16 alin. 1 litera b) , teza I C.p.p., **achită** pe inculpata **PD**,, pentru infracțiunile de **abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit** , prevăzută de art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal cu referire la art. 309 Cod penal, **favorizarea făptuitorului**, prevăzută de art. 269 alin. 1 Cod penal și **fals intelectual**,prevăzută de art. 321 alin. 1 Cod penal.

În baza art. 25 alin. 5 C.p.p. lasă nesoluționată acțiunea civilă față de inculpatele BL și PD.

În baza art. 397 alin. 5 C.p.p. menține măsurile asiguratorii dispuse asupra bunurilor inculpatelor BL și PD prin ordonanțele nr. 51/P/2012 din 31.03.2014 ale

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de casație și Justiție-Direcția Națională Anticorupție.

Potrivit dispozițiilor art. 46 C.p.p. disjunge cauza, atât pe latură penală cât și pe latură civilă, în ceea ce o privește pe inculpata CV.

Potrivit art. 275 alin. 3 C.p.p., cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea prezentei cauze rămân în sarcina statului.

Onorariul convenit domnului avocat desemnat din oficiu, SR, în cuantum de 360 lei, va fi suportat din fondurile MJ.

Cu apel în 10 zile de la comunicarea copiei minutei.

Pronunțată în ședință publică, azi, 19 mai 2016.

www.jurl.ro